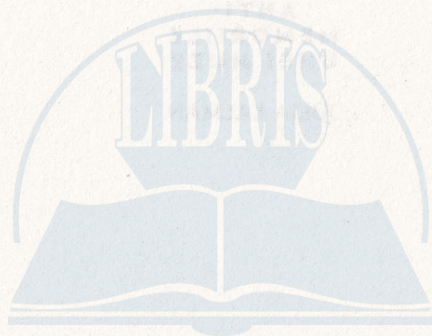

A black and white photograph of a sculpture. The sculpture is a scorpion with a human-like torso and legs. It is holding a sword in its right pincers. The scorpion's body is dark and metallic, with a ribbed texture on its abdomen. The legs are long and thin, ending in sharp points. The background is a plain, light-colored surface.

ANTI- MEMORIILE UNEI MUZE

JULIA KALMAN

să ajut la descărcat marfă, ba, mai mult decât atât, puteam da lecții de limbi străine. Dumnezeu, puteam face orice, chiar și să mă împac cu părinții, sau să îmi petrec verile la mare sau la munte, muncind cu ziua ca Aye-aye, puteam pleca în vizită la prietena mea din Suedia, dar trebuia să rămân...

PS: O lună mai târziu mă săturasem și...

C U P R I N S

Making of	7
Prolog	19
1. Centrul Vechi	23
2. Ce dracului!	34
3. Chef cu artiști	44
4. Senzații	55
5. Poison	66
6. Chiloțel cu pisicuțe	72
7. Răul necesar	86
8. Bal mascat	97
9. Cling-clang	100
10. Tic-tac (din jurnalul lui von B)	108
11. Femeie înseamnă bani	115
12. Aftereight dreams	126
13. Un castel în Spania	136
14. Dame pestrițe	143
15. Puiul de elefant	156
16. Begonia	167
17. T	174
18. Moartea timpului	182
19. Dragoste mută	195
20. Atelierul lui Dan	205
21. Castelanul	213
22. Lămpi	220
23. Fără haz	225
24. Pleiade	233
25. Un an mai târziu	241
26. Bananasoca Cocosola	247
27. Vernisaj	253
28. La castel	261
Epilog	265

PROLOG

Primul val m-a surprins chiar în fața mozaicului, pe care l-am văzut fisurându-se, descompunându-se lent, pietricelele băteau step, un spectacol fascinant, mă uitam la el ca la un izvor, ca la un pârâu, ca la un șuvoi acvamarin, dar asta până când din spatele lui apărură o arătare cu fața rănită.

— E cutremur, strigă și se aruncă în gol de la prima fereastră.

Avea dreptate, totul se clătina, iar percepțiile mele prea crude căutau în zadar zidul plângerii să înfigă un cui.

Și apoi vuietul ăla îngrozitor de hău deschis în adânc și vaietul morții, care anunțară al doilea val, când pianina își pierdu controlul, se izbea de pereți dezacordată, de cum îi ajungea se prăbușeau, a naibii pianină, mi-am zis plesnindu-mi obrazii, să-mi revin, dar podeaua mi se smulse de sub picioare, un panou desprins căzu peste mine și gata.

Puțin mai târziu am împins ușa să ies, în hol împărătea un fum gros, iute, erau doar cinci pași până la casa scării, am numărat zece și încă de zece ori pe-atât, începusem să alerg de-a binelea.

Să fi fost oare doar o halucinație?

Nu, chiar fusese un cutremur. Continuam să alerg, la un moment dat am simțit un alt trup lângă al meu, apoi altul și altul, viața din mine mă durea, eram în viață.

— În curând vom fi toți morți, urlă careva de parcă mi-ar fi auzit gândurile.

Bezna ne mesteca între angoase și fobii, auzeam vocile lor ca în judecata de apoi, n-aș fi crezut să trăiesc una ca asta prea curând. M-am pomenit îmbrâncită, sutienul crăpă între sâni, tocul stâng scârțâi prelung din cui către ciorapii negri alunecați în căutarea unor buze adezive.

Atunci am închis ochii și m-am ghemuit într-un colț, inspirând adânc să-mi sufoc teama din stomac și expirând aproape voluptuos, ritmic, fierbinte.

Cândva mi-am revenit și l-am zărit în capătul celălalt al holului, în spatele unui birou. Era un bărbat cu oase mari, frunte înaltă și părul alb retezat în dreptul umerilor. Ochii lui exoftalmici străluceau în beznă prafoasă, albul acela argintiu bătând în albastru mă atrăgea aproape hipnotic. Aveam un sentiment de déjà conu, îmi amintea atât de bine de bunicul Alfred, că aș fi vrut să alerg dintr-un suflet la el, să-l strâng în brațe și să-l sărut așa, fără niciun motiv, dar mă temeam să nu mă respingă. Dacă nici măcar bunicu' nu-mi suporta îmbrățișările, cine știe cum ar fi reacționat un străin?! Așa că am rămas unde eram. Și oricum nu putea fi el, iar asta dintr-un motiv cât se poate de bun, și anume pentru că era mort.

— Bună ziua, domnule. Ce mai faceți? îl întrebai și după un răgaz destul de lung și-a întors privirea de pește bentonic în direcția mea, pupilele i se umflaseră înspăimântător, dar am așteptat degeaba un răspuns.

Respira adânc și calm. „Meditez. Iar un bărbat nu trebuie deranjat în timp ce meditează“, așa mi-ar fi replicat bunicul, iar eu m-am lăsat intimidată la simpla amintire a acestor vorbe spuse demult și m-am prăbușit din nou în mine, până ce domnul care semăna atât de bine cu el îmi întinse o foaie, un contract, ca să vezi, e peste tot birocrăția asta, până și pe lumea ailaltă, mi-am zis, l-am semnat de trei ori și am făcut un pas înapoi, apucând în treacăt un coupe-papier de fildeș de pe birou.

L-am scos din teacă, i-am mângâiat tășul moale, era cald și avea pete ruginii ca de sânge.

— Ai murit. Anii tăi omenești s-au sfârșit, îți mai dau zece ani de cățea și...

N-am auzit sfârșitul propoziției, de fapt nici începutul nu știu dacă a fost rostit vreodată cu adevărat, poate doar mi s-a părut, dar curând m-am pomenit cu o mână grea pe antebraț, iar o alta mi-a smuls cuțitul. N-am habar de ce a reacționat așa, dar era clar că-i stârnisem mânia, deci nu mai aveam ce căuta acolo.

Câteva clipe mai târziu, lumina străzii m-a izbit în piept. Da, fusese cutremur. Afară era o mulțime agitată.

— Am văzut eu cadavrele! răcni portarul dându-și importanță.

— Vreun cunoscut?!

— Da. Nu. Nu știu. S-au prăbușit etajele superioare.

Era vorba despre Blocul-turn care avea vreo douăzeci de etaje, iar cum prietenii mei lucrau la unu și la trei, afirmația asta avusese darul să mă liniștească. Și totuși nu aflasem încă nimic sigur. Aye-aye aduse ultimele vești, adăugând:

— Tăcere, dragilor, că străzile sunt împânzite de oameni grei și femei ușoare.

1. CENTRUL VECHI

Locuiam în apropiere, la o jumătate de oră de mers pe jos de Centrul Vechi, într-o casă cu grădină care aparținea părinților mei și nu mi-aș fi putut imagina vreodată cum ar fi fost să stau la bloc. Ce mai casă! Ce mai familie!

Ai mei păreau oameni ca toți oamenii, cu bune și rele, spre deosebire de mine care am trăit mai mult în lumea cărților, așa că s-au obișnuit să-mi spună copilu' lui Dumnezeu, de-am ajuns să cred că nu sunt a lor, iar distanța dintre noi se adâncea de la un an la altul. De câte ori dădeam nas în nas cu tata, care n-avea prea multe asemănări cu bunicul Alfred, ba chiar se străduia să fie exact opusul lui, de parcă i se fixase în inimă & minte rușinea aia, că fusese fiul unui liber-profesionist papistaș, tata așadar zâmbea din noii lui dinți, scrâșnind că-s o jigodie și chiar așa mă simțeam în fața lui, eram un pierde-vară, că doar derbedei ascultă rock și leneșii simfonii.

— Un om normal are o viață organizată, un program prestabilit, îmi citi mama din revista ei preferată.

— Nu mă interesează, am replicat eu fără să fiu băgată în seamă.

— Ascultă la mine, continuă mama: nouăoreșicincizeciminutelucru,douăoreunsprezeceminuteentertainment,oorădouăzecișicinciminutemenaj,oorășizece minutesomndiurn,treizecișidouăminutemâncare,douăzeciși douăminuteinternet,cincisprezeceminuteconversațiitelefonice,optminute...

A întrerupt-o tata care nu prea mai avea răbdare:

— Stai închisă în casă cu zilele, e un mister pentru mine, ce poate face un om atâta vreme între patru pereți fără pat, televizor, mașină de spălat și frigider!

— Citesc! am replicat.

— Asta nu e treabă serioasă, domnișoară! interveni mama.

— Îți spun eu ce faci, se răsti tata: trăncănești cu orele la telefon și ascuți muzica aia stupidă! urlă tata.

— Și teatru radiofonic, am completat.

— Dacă insiști cu tâmpeniile tale, n-ajungi nicăieri! adăugă unul dintre ei.

— Ascultă, noi vrem să te ajutăm, interveni mama.

— Te mai ținem cu o singură condiție, adăugă tata pe un ton grav: un nepot!

— Asta nu se poate!

— Ai curajul să-l contrazici pe tatăl tău, să-ți fie rușine! zbieră mama.

— Las-o! De ce nu se poate? se miră tata.

— Nu ne-o punem!

Aici tata se înfurie de-a binelea și se făcu roșu-roșu ca un rac fiert. Răcni:

— Adică Dan vine doar să te țină de vorbă și să ne mănânce banii?!

— Și să vă facă curat când sunteți plecați, am adăugat.

Mama sări ca arsă, enervându-se că mica noastră înțelegeră fusese deconspirată. De parcă tata n-ar fi știut că le făceam ordine în casă la fiecare sfârșit de săptămână. N-am înțeles niciodată de ce tata nu putea să suporte adevărul și de ce mama trebuia să îl mintă de fiecare dată. Juca rolul ăla de supraveghetoare cu ochi sticloși, iar uneori aveam senzația că e soacra vieții mele.

Mama:

Ce insinuezi? Ești obraznică, domnișoară! Cere-ți iertare!

Oare bunicul Alfred m-ar fi înțeles mai bine? Stăteam ore-n șir întinsă pe saltea meditând la diferențele dintre noi. Știam că nu aveau să mă prețuiască vreodată pentru ceea ce eram, așteptau rezultate și laudele altora. Între mine și ei era o oală cu sarmale boierești, nu-mi trezesc poftă, le mistui de nevoie, cu o

oarecare nostalgie. Cu aceeași bucurie minimalistă sfârtecam restul lumii, dar tocmai asta mă nefericea mai tare, pentru că deseori confundam sentimentele cu atașamente și dragostea cu dependență, adică aveam impresia că tocmai iubirea lipsea din relația noastră. De-abia mult mai târziu am realizat că intensitatea sentimentului de iubire nu are nicio legătură cu modul în care știm, putem sau găsim de cuviință să-l manifestăm. Da, părinții mei chiar mă iubeau, îi iubeam și eu, ne regăseam însă doar la mesele de Paște și de Crăciun, iată, era nevoie de zeu să ne strângă laolaltă. Doar atunci își permiteau să-și exprime dragostea necondiționată, dar mă temeam de fiecare dată să nu fac vreo remarcă nepotrivită, să nu rostesc vreun cuvânt interzis. (Aș putea scrie o poveste de groază despre pedepsele pe care le-am primit de-a lungul anilor. Asta pentru că mama lua în considerare numai sensul propriu al cuvintelor, iar când nu îl cunoaștea nici pe acela, devenea și mai agresivă. Dar nu e locul aici să relatez ce am pățit după un: „Îmi vine să mă dau cu capu’ de toți pereții“.)

În celelalte relații eram de cele mai multe ori foarte feminină, uneori scoteam cornițele de sub cochilie, iar atunci găinile din jurul meu se transformau în adevărate scorpii. Iar noi astea ne iubeam & ne uram, pentru că aparțineam tuturor. La fel și Dan, care era prietenul universal, iubitul universal și abia mai apoi iubitul meu.

Deși toată lumea își imagina că eram o răsfățată, nu era chiar așa. Îmi câștigasem primii bani la doisprezece ani din dactilografie, la șaisprezece traduceam deja dosare de divorțuri, partaje și adopții, la nouăsprezece începusem să predau limba germană, mi se păruse firesc, doar așa se obișnuia în familia mea, munca fusese întotdeauna pe primul plan, mai apoi educația și pe ultimul loc distracția. La un moment dat mă săturasem să lucrez pentru alții, după cum mulți își abandonează